

Passen Coses Meravelloses

Dorothy B. Rieke C.S

Un vespre, després de la trobada dels dimecres, un amiga meva li digué a una amiga seva amb un posat positiu i convicció a la veu, “**No t'amoïnis per res, passen coses meravelloses.**” Ho digué tan enfàticament que una altra senyora la va sentir, i mentre anava cap a casa seva no es podia treure del cap aquesta manera de veure les coses tan joiosa i positiva.

S'adonà que la seva actitud no era una actitud positiva i joiosa. Normalment estava amoïnada per moltes coses: una malaltia incurable que cada cop la feia patir més, un negoci que se n'havia anat a l'aigua, i el seu fill a la zona de risc, a Corea.

Es preguntà, “Com puc estar contenta i dir que passen coses meravelloses?” I la resposta li vingué al cap, “Puix Déu, (la Consciència del Bé Suprem) és tot el que hi ha, expressant-se infinitament; els resultats, doncs, han de ser, per força, meravellosos.”

I aquell mateix vespre, abans d'arribar a casa seva, va decidir, que passés el que hi passés al seu cos, al seu negoci, o a les seves relacions, **refusaria amoinar-se, i estaria contenta perquè només passen coses meravelloses.** S'adonà que el fonament d'aquesta perspectiva positiva i joiosa era científic perquè estava convençuda que Déu, el bé, és el Tot, i que Déu realment s'expressa a Si mateix. Practicà amb fermesa aquesta perspectiva científica i joiosa. El resultat fou un ràpid guariment, i un negoci que tornà a florir com no ho havia fet mai.

La jove d'aquesta senyora estava malalta. I anà a veure la seva sogra perquè l'ajudés. La jove també s'amoïnava per moltes coses, per la seva malaltia, pels problemes a l'escola on treballava, i pel seu espós, que era l'home jove a Corea, a la zona d'alt risc.

La sogra explicà a la seva jove la perspectiva positiva d'encarar la vida i els meravellosos resultats que havia experimentat quan havia fet servir aquesta actitud amb fermesa i constància.

La jove, va decidir també que, passés el que hi passés a la seva vida, al seu cos o a la seva feina, refusaria amoinar-s'hi amb fermesa i consistència, i no només refusaria amoinar-s'hi, ans estaria contenta perquè només

passen coses meravelloses. El resultat: fóu guarida, el seu espós fóu transferit a una zona tan a prop de casa seva, que semblava que no fos ni a l'exèrcit, i a la seva feina tot s'arreglà harmoniosament.

Hi ha un fet que us haig d'explicar. Un dia una nena anà a veure la seva mestra i li digué, “Tinc una amiga que es vol matar. Els seus pares ja no s'estimen ni l'estimen. A casa seva tot va d'Herodes a Pilat, i ella realment es vol suïcidar. Què li puc dir?” La mestra, amarada d'aquesta manera de pensar positiva i joiosa, l'hi explicà a la nena d'una manera que ho pogués entendre. Li digué: “Digues a la teva amigueta, que per malament que sembli que vagin les coses a casa seva, puix Déu l'estima, perquè és la Seva filla, la seva expressió, farà que passin coses meravelloses. **És cabdal, però, que ho sàpiga, que hi tingui fe, i en faci festa.**”

Al cap d'una setmana, la nena tornà a anar a veure la mestra, i li digué, “Haig de confessar-li que jo era la nena que volia suïcidar-se. Però vaig anar a casa i vaig dir el que vostè m'havia dit al meu pare i a la meva mare, i ara s'estimen, casa meua és una bassa d'oli, i jo no em llevaria la vida per res del món.”

La mestra ho explicà a la seva sogra, i la sogra explicà aquest testimoni de guariment a la trobada dels dimecres al vespre, i la seva amiga, va sentir com l'afirmació positiva i joiosa que havia fet unes quantes setmanes enrera, n'havia ajudat d'altres.

Hi ha dues conclusions cabdals que he deduït d'aquest testimoni.

Primer- Tant és que l'individu fos un Científic Cristià de tota la vida, que havia estudiat la Ciència molts anys, i passava un moment de desencoratjament, com que fos algú tan absolutament novell a la Ciència Cristiana que no sabia ni que fos un Científic Cristià; **l'actitud positiva i joiosa fóu la que guarí.**

Segon- Tant és que el problema fos de negocis, una malaltia incurable, una situació perillosa a la zona de guerra, o un problema de relacions humanes; **la mateixa actitud positiva i joiosa va guarir.** I el guariment encara dura.

He explicat aquest testimoni de punta a punta dels USA, i a tots els països on he anat a testimoniar. I encara m'arriben cartes de tot el món dient-me, “Jo també resto ferma, contenta, sabent que passen coses meravelloses.” I m'expliquen els guariments que han experimentat pel fet

d'haver explicat a d'altres aquesta perspectiva positiva i joiosa.

El darrer cop que el meu espós anà a fer conferències a Alemanya i a Suïssa, emprant la llengua alemanya, passà un mes a Múnic posant-se a punt per la conferència. Vaig pregar que Déu em fes servir per ser realment una benedicció. I ho féu! Déu em va dir que traduís aquest testimoni a l'alemany, de manera que el pogués explicar a les trobades dels dimecres al vespre. Un meravellós Científic Cristià me'l va traduir i m'ensenyà a llegir-lo bé. Cada dimecres al vespre vaig llegir el meu testimoni en alemany. I en acabar-se la trobada, la gent venia a agrair-me aquest testimoni meravellós, és clar, parlaven alemany molt de pressa, i jo no sabia què deien. No els hi va passar pel cap ni un moment que algú que pogués llegir tan bé l'alemany, no els pogués entendre. Jo els hi deia que només l'entenia una mica, l'alemany. Vam esdevenir famosos. I encara ara rebo cartes d'Alemanya explicant-me **que passen coses meravelloses perquè hi ha individus que refusen amoinar-se.**

Una de les experiències més excitants que vaig viure en aquest viatge passà en una petita ciutat a Wetzikon, a Suïssa. El Sr. Rieke hi havia de fer la seva darrera conferència el diumenge al vespre. La gent hi va venir no només d'aquell cantó de Suïssa, ans també d'Alemanya. La conferència s'havia de fer a la sala de ball de l'hotel. Però, si us plau, no us imagineu la sala com la d'un hotel de Detroit. Aquest edifici feia 300 anys que s'havia construït. Era un edifici tradicional de totxos i ciment, pintat tot blanc, i les parets lligades amb bigues de fusta fosca. Abans que tothom hi hagués entrat l'amo de l'hotel posant-se les mans al cap digué, “No hi podem deixar entrar més gent, l'edifici és massa vell, s'ensorrarà.” El meu espós ho va solucionar començant la conferència més d'hora, i fent-ne una altra més tard.

Puix aquella gent no havien viscut mai una experiència semblant, i no sabien què fer, em vaig trobar al capdavant dirigint la situació. Era a fora de l'edifici mentre es feia la primera conferència. Estava joiosa pel fet de veure que tanta gent venia a la conferència; se m'acostà una senyora. Em digué que venia de lluny, que la resta de la família, tret de la seva mare, eren tots a dins escoltant la conferència. La seva mare no podia caminar. L'havien portat sabent que no podia sentir la conferència, però pensant que potser el Sr. Rieke hi podria parlar, però ara s'adonava que quan la segona conferència s'acabés, seria massa tard, i la seva mare no podria parlar amb el Sr. Rieke, i em preguntà si potser jo hi podria parlar. Tant si us ho creieu com no, vaig parlar amb la mare d'aquella senyora vint minuts en alemany. Vaig dir-li coses que mai no hauria sommiat que li

pogués dir. Tenia una còpia del testimoni que llegia els dimecres al vespre, al moneder. **Li vaig dir que si feia exactament el que aquesta gent havia fet, també seria guarida.** No us podeu imaginar la meva joia, quan al cap d'unes quantes setmanes, em va tornar el paper que li havia donat amb una carta dient-me que havia estat guarida del tot.

La frase, “**No m'amoïno per res, passen coses meravelloses,**” no és una fòrmula, no és una actitud de Pollyana, de voler veure només el bé malgrat el mal. La frase “No hi ha res que m'amoïni” es basa en la més important de totes les lleis metafísiques, la Llei que Déu (la Consciència del Bé i l'Amor Suprem), és el Tot. **És perquè Déu és el Tot que no hi ha res que ens hagi d'amoïnar.**

Pensem-hi. Escolteu algunes de les afirmacions que Déu mateix fa, a Isaïes, “JO sóc Déu, no hi cap altre Déu; JO sóc Déu, i no n'hi ha cap com JO.” “JO sóc el primer, JO sóc el darrer, i no hi ha cap déu fora de mi.” La Sra. Eddy dóna una gran importància a aquesta Llei de la metafísica, que ens diu que Déu és el Tot. A la *Unitat del Bé* pàgina 7, en parla com d'**una afirmació que es demostra a si mateixa**, i un punt incontestable a la Ciència Cristiana.

A *No i Si* (30:11-13) hi diu: “la Llei de Déu es defineix amb quatre mots, 'JO sóc el Tot', i aquesta Llei perfecta és omnipresent i nega, doncs, qualsevol declaració de l'existència d'una altra llei.”

M'inspira profundament contemplar la totalitat de Déu, tal com s'expressa a la pàgina 520 de *Ciència i Salut*, “La Ment pregona s'expressa. La profunditat, l'amplada, l'alçada, la majestat, la glòria de l'Amor infinit omple tot l'espai.” Estic convençuda que tots vosaltres, de maneres diferents i úniques, heu pogut copsar aquesta tremenda infinitat de Déu. Sento d'alguna manera la Seva totalitat quan dic, “Sóc ben bé al mig de Déu. 50 bilions de kilòmetres tot al voltant no hi ha res fora de Déu. 50 bilions de kilòmetres enllà i més enllà no hi ha res, tret de Déu. **No hi ha res que m'influïï, que em condicioni, que em governi, que em controli, tret de Déu!**”

A *Ciència i Salut* hi llegim, “Puix Déu és el Tot no hi ha lloc per la Seva dissemblança” (*CiS* 339:7-8). No hi pot haver Déu i un accident, Déu i un huracà, Déu i guerres, Déu i un terratrèmol, Déu i caos de cap mena. Només hi ha Déu. No hi pot haver Déu i problemes de cor, tumors, càncer, paràlisis, epilepsia, arrefredats, ni malaltia de cap mena.

Només hi ha un Déu. No hi pot haver Déu i odi, por, crítica, ressentiment, rebel·lió, mal de cap ni pecat de cap mena. Només hi ha Déu. No hi pot haver un Déu de bonesa absoluta i la creença en l'error. Aquesta Llei rebutja tota declaració o creença que reпти la plenitud Déu; no hi ha declaracions, ni creences, ni somnis, ni il·lusions. Només hi ha Déu.

Per què la Llei de Déu rebutja tota reivindicació o creença en una altra llei? Per què la Ment divina, pregonada, infinita, eterna, és l'única Ment, i no hi ha cap altra ment, cap ment mortal, que pugui reivindicar o creure's que hi hagi res oposat a Déu, el Bé. Només hi ha Déu, la Ment divina. Que n'és de meravellós capir, que **tant és l'error que se'ns presenti, no té cap existència, és absolutament impossible, perquè Déu és omnipresent!** I doncs, quan diem, “No hi ha res que m'amoïni,” volem dir que, puix Déu és el Tot, és impossible que una dona pugui tenir una malaltia incurable, que un home sigui en una zona de risc, que hi hagi problemes a l'escola, que un espós i una esposa no s'estimin, que un negoci se'n vagi a l'aigua, que una nena es llevi la vida.

A una noia jove que treballava en una oficina li va agafar un mal molt fort i s'adonà que no podia parlar i que perdia el coneixement. Només pogué pensar en Déu, i va repetir-ne el nom mentalment mentre s'esvania. Quan es retornà, de l'únic que va ser conscient altra cop fôu del nom de Déu. Finalment, pogué articular-ne el nom, però res més; repetí el mot “Déu” fins que va poder dir, “Déu és.” S'adonà que el seu pensament i la seva paraula es feien més clars; i anà repetint “Déu és,” fins que pogué articular, “Déu és el Tot.” Estigué tan agraïda i contenta de poder discernir, reconèixer i expressar la totalitat de Déu, que ben aviat **s'adonà que, de fet, només podia manifestar la perfecció.** El seu guariment fôu total i permanent.

Que n'és de meravellós entendre que, justament perquè Déu és el Tot, no ens hem d'amoïnar per res! Per cert, que t'amoïna? La teva salut, la teva família, la teva església, el teu proveïment, l'estat de la teva nació, els afers mundials?

Us demano que repetiu amb mi. “No m'amoïna res. Puix Déu és el Tot, no hi ha res que m'amoïni.”

Déu expressant-se a Si mateix

La segona Llei bàsica de la metafísica que és a la base de la nostra afirmació positiva i joiosa, és que Déu s'expressa a Si mateix. Ens

esperona discernir que Déu, que és el Tot en tot, és un Déu divinament actiu. Contemplant Déu com la Vida, hom pot capir fàcilment, que no hi pot haver cap estroncament de l'ésser divinament actiu. Contemplant Déu com la Ment, ens adonem que no hi pot haver una ment inferior a la Ment divina que pensi, sàpiga, entengui, copsi, i s'expressi. Contemplant Déu com l'Amor, és impossible no arribar al discerniment que el Déu d'Amor estima activament, per sempre, la seva creació perfecta.

Escolteu com es descriu l'activitat de Déu al Salm 104,

*Aneu revestit d'honor i majestat,
Us embolcalla la llum com un mantell.
Heu estès el cel com una vela.
Damunt les aigües us hi heu fet un palau,
Preneu els núvols per carrossa.
Avanceu sobre les ales dels vents.
Assentàreu la terra sobre uns fonaments
Inconmovibles per segles i segles.
De les fonts en feu brollar torrents
que s'escolen entre les muntanyes.
Els animals feréstecs s'hi abeuren.
Des del Vostre palau regueu les muntanyes.
Féu néixer l'herba pel bestiar
i les plantes que l'home conrea.
Heu creat la lluna que assenyala les festes,
i totes les criatures.
Obriu la mà i mengen a desdir.
Quan envieu el Vostre alè, reneix la creació
i renoveu la vida sobre la terra.
Toqueu les muntanyes i se n'aixequen glops de fum.*

No és estrany que David exclamés, “Oh , Senyor, que en són de variades les Vostres obres; i totes les heu fet amb saviesa; la terra és plena de les Vostres riqueses.”(Salm 104:24) **I és perquè tenim un Déu divinament actiu que passen coses meravelloses.** És perquè el nostre Déu perfecte, omnipotent, omnipresent, omniscient, expressa contínuament les seves qualitats d'una manera perfectament equilibrada, que passen coses meravelloses.

Aquest, el sol i únic Déu divinament actiu fa tot el què es fa a l'univers. No només fa tota la creació, ans fa tot el saber, tota la comprensió, tota l'expressió. Ho regula tot, ho governa tot, ho controla tot. Afaïçona totes

les relacions, totes les associacions, tots els ambients. La definició de Ment al Glossari hi diu, “La Deïtat, que defineix, però no és definida” (CiS 591:19). Déu fent tot el planejament, definint-ho tot, és una veritat bàsica cabdal que hem d'acceptar i fer part de la nostra expectativa que passen coses meravelloses.

Dubto que hi hagi cap afirmació que hagi fet més sovint que aquesta – *el pla de Déu per l'home es desplega sense aturador, i no hi ha cap poder ni cap presència que hi pugui posar pals a les rodes*. Vull parlar d'aquesta afirmació amb vosaltres en relació a “passen coses meravelloses.” A qui no li cal que aquesta veritat gloriosa operi a la seva experiència per trobar la feina ideal, l'apartament adient, el cotxe adient, la universitat adient, l'església adient, per acceptar les tasques adients de l'església, per les vacances perfectes, per casar-se amb la persona adient? Quan decidim aquestes coses, hem d'estar contents perquè el pla de Déu per nosaltres s'està desplegant.

Per estar del tot segurs que és Déu qui planifica i defineix, i no pas el jo humà, hi ha quatre veritats bàsiques que m'agrada contemplar, capir i celebrar. Aquestes veritats em van ser d'un ajut inestimable per un problema que em pensava que no tenia solució. Em semblava que ni Déu hi podia trobar una resposta.

Quan vivia aclaparada amb aquest estat d'ànim, vaig portar un nen i la seva mare a navegar. Era el primer cop que el nen, de tres anys, anava amb barca de vela. La immensitat del mar el va sorprendre i atabalava sa mare amb un fotimer de preguntes: “l'aigua és sobre el meu cap?” “Sobre el cap del meu germà?” del teu cap?” Cada pregunta anava més endins, “és sobre el cap del papa?” “Sí, és sobre el cap del papa,” li digué sa mare. L'infant va callar i rumià un moment; aleshores amb un esguard de confiança absoluta, digué, “però no és sobre el cap de Déu.”

Aquella nit, quan vaig ser sola, vaig sortir a fora, em vaig asseure sota els estels i vaig pregar. Sabia que les paraules del nen eren un missatge de Déu, dient-me que el meu problema no tapava el cap de Déu. Em vaig girar amb tot el cor vers el meu Pare del cel. Vaig deixar parlar la Ment divina i vaig escoltar. Fóu aleshores que aquests quatre punts preciosos i poderosos em foren revelats.

Primer: (CiS 60:29) “L'Ànima té recursos infinits per beneir la humanitat.” No miris mai de solucionar un problema amb un sentit limitat de les coses, com ara “hi ha poques feines i esparses.” “No hi ha

homes casadors de la meua edat que siguin Científics Cristians,” o “Només hi ha una escola per mi, però no sé quina és.” Comença sempre amb la infinitat de la bonesa de Déu. Enrecorda't que els seus recursos són infinits. Les possibilitats d'ingressos són més enllà de qualsevol mesura. Les possibilitats de feina són infinites. Les possibilitats de llocs adients per viure són infinites. Les oportunitats de servir són infinites. Puix tots els recursos són de l'Ànima, Déu, són infinits i il·limitats, immesurables, sempre presents i sempre a l'abast. Aquests meravellosos recursos de Déu no resten inactius. Déu empra els seus recursos infinits per beneir-te. Tant és el què et calgui, és molt inspirador començar amb el discerniment de les possibilitats infinites que el Pare del cel té a punt per beneir-te. I és clar, puix els recursos són de Déu, han de ser per força, bells, harmoniosos, meravellosos, bons i perfectes en tots els aspectes. Estigues content de ser tan ric! Has heretat el Regne. A l'evangeli de Lluc, hi llegim, “Fill, tu ets sempre amb mi, i tot el que és meu és teu.”

Segon: La Ment divina, la intel·ligència que ho sap tot, **sap el què sadolla més bé allò que li cal a cadascú**. Jesús ens diu, “El vostre Pare del cel sap que us calen aquestes coses.” No és meravellós que poguem refiar-nos de Déu, i saber que el seu pla va més enllà de qualsevol cosa que poguem planejar humanament?

Déu, la Ment divina empra els recursos per sadollar l'home amb una saviesa perfecta, i pel qui entèn aquesta veritat no hi ha, doncs, cap avinguda barrada; cap desig honest, insatisfet; cap necessitat, que no sigui proveïda. En aquest punt de la demostració hem de refusar amb fermesa definir una sortida. Ens hem de refiar plenament de la decisió del nostre Pare del Cel, ens hem de refiar que farà el que és més bo per nosaltres. No ens hem de fer culpables ni tan sols de dir, “Pare del cel que es faci la teua voluntat, però espero que sigui d'aquesta manera.” La nostra pregària ha de ser, “Que no es faci la meua voluntat, ans la Teua.”

De vegades, per tenir la certesa absoluta que deixo a les mans de Déu tota la planificació, prego d'aquesta manera, “Déu meu, tant me fa si cerco or a Alaska, o engreixo bestiar a l'Argentina, si frego el terra a l'Associació Benèfica, o ajudo a Tumbuktu. Tot el que demano, Pare, és que el teu pla s'acompleixi.”

I després, alegra't, perquè és només el pla de Déu el que opera, el pla de Déu i res més, i res no hi pot posar pals a les rodes.

Oh, amb quina seguretat, llibertat i confiança plenes podem encarar el

futur sabent que Déu té cura de nosaltres a cada experiència de la nostra vida.

Tercer: “L'Amor inspira, il.lumina, assenyala i mena el camí.”
No és un pensament meravellós? Sentiràs a dir sovint, “Però com sé quin és el pla de Déu per mi?” o “Com sabré què haig de fer?” o “Déu potser ho sap, però jo no.” Aquesta afirmació meravellosa “L'Amor inspira, assenyala i mena el camí,” ens garanteix que l'home no pot estar-se'n de saber quin són els passos adients que cal fer i les decisions adients que cal prendre.

No hi ha cap cas on Déu no sàpiga totes les respostes i l'home estigui a les fosques. Déu sempre aboca els seus pensaments i decisions a la nostra consciència expectant, tot inspirant-nos amb les bones idees que ens calen. És la gran llum de la Veritat la que il.lumina el nostre camí tan clarament que no podem estar-nos-en de veure el trencall que hem d'agafar o la decisió que hem de prendre. I encara més, la Ment divina literalment ens assenyala quina és la més bona de totes les seves infinites oportunitats, i el que és més, el teu Pare celestial t'agafa la mà i mena el camí. Així, doncs, el qui fa festa que l'Amor inspire, il.lumini, designi i meni el camí, no pot estar-se'n de fer el que és més bo per ell.

I doncs, com sabem el què és voluntat de Déu i el què no n'és? Aquesta és la bellesa de la inspiració, de la il.luminació i de la designació de l'Amor. Quan el propòsit de Déu es revela, el camí és tan clar, tan cert, que no només n'estem segurs, ans hi som menats, empesos, obligats, i l'hem d'agafar. És en aquest punt de la nostra demostració que hem de refusar de sentir-nos desencoratjats si no veiem cap senyal ni cap guiatge. Fins i tot quan no tenim senyals que “passin coses meravelloses,” sabem que passen. Que no et marxi mai del cap, que el nostre Déu, el Bé Suprem, és un Déu divinament actiu, que sempre s'expressa a Si mateix. Sempre, doncs, passen coses meravelloses! I tant si se'ns fa palès com si no, hem d'alegrar-nos sense defallir que “ara el pla de Déu es desplega. Ara mateix passen coses meravelloses.” Perquè ara mateix Déu pot fer pas perquè un determinat individu a Califòrnia vingui a casa teva i et faci una oferta per comprar la propietat que vols vendre. Perquè ara mateix, Déu pot fer que una organització a N.Y t'ofereixi un càrrec que és més enllà del què mai havies somniat. El desencoratjament tanca la porta de la il.luminació, de la inspiració, de la designació. Però tenir el coratge i refiar-se que “passen coses meravelloses,” obre les portes de bat a bat perquè passin coses meravelloses i ens adonem del guiatge de Déu.

Un home jove havia treballat unes quantes setmanes seguides amb aquestes instruccions per trobar la feina adient. No li havia sortit res que fos a l'alçada dels seus talents i de la seva traça. Però estava tan segur, tan cert, tan positiu que el pla de Déu es desplegava, i que “passaven coses meravelloses,” que no estava gens neguitós, ni amoïnat, ni esporuguit, ni infeliç. Un dia va tenir la intuïció d'anar a una ciutat prospera i oferir-se per una posició dins d'una organització que mai abans li havia passat pel cap. Bé, tenien un lloc per ell, i era molt més bo del què mai s'hauria pogut imaginar. Quan ja li havien garantit el lloc, li van preguntar, “Què ho fa que vinguessis justament avui? Si haguessis vingut ahir el lloc encara no hi era. Si haguessis vingut demà un dels nostres treballadors hauria agafat la feina. Què ho fa que vinguessis avui?” L'home jove replicà, “Només Déu ho sap. Només sé que em vaig sentir empès a venir.” Tanmateix aquest home jove em va dir més tard, que s'adonà que era perquè havia restat dins la joia i la certesa que “passaven coses meravelloses,” que va poder sentir la veu de Déu, que va poder sentir l'impuls que el menà. Em va dir que **si s'hagués desencoratjat o amoïnat o sentit infeliç, no s'hauria sintonitzat amb l'infinít**, i probablement encara cercaria feina.

Quart: El Principi diví fa operatiu el pla de Déu per l'home, i no hi ha cap poder ni presència que hi pugui posar pals a les rodes, ni gens ni mica. Aquest és el darrer punt, però és molt important. Puix l'operació del Principi diví és la Llei, la via, l'ordre de les coses, no hi ha absolutament cap possibilitat que hi hagi una altra llei que posi pals a les rodes a l'operació del pla de Déu.

Fent esment del poder omnipotent del Principi diví, la Sra. Eddy diu (*Misc.174:10-12*) “Obrim els nostres afectes al Principi diví que ho controla tot harmoniosament, des de la caiguda d'un pardal fins als giravolts d'un món.” No hi pot haver cap circumstància que sigui massa gran perquè el Principi diví no la pugui abastar. No hi pot haver cap necessitat que sigui tan insignificant que el Principi diví no la tingui per digna de sadollar. Seguim l'exhortació de la Sra. Eddy i obrim els nostres afectes al Principi diví. Estimem, reverenciem i adorem aquest poder suprem que aguanta l'Univers al seu lloc. Reverenciem la llei que anorrea la possibilitat d'una llei contrària. No hi pot haver cap llei mèdica que pugui posar pals a les rodes al pla que Déu té per tu, cap llei de límit ni d'excés, cap llei de falsa teologia, ni tan sols la manca d'educació pot interferir amb el pla de Déu per l'home, perquè el poder infinit del Principi diví fa operatiu el pla de Déu. Davant la presència del Principi diví, tota la intolerància, els prejudicis, els malentesos, els conceptes erronis, i fins i

tot, els parers humans, esdevenen no res, una cosa del no res. Enrecorda't és el Principi diví que posa les coses al seu lloc, ho arranja tot, ho planifica tot, fa el contacte, aplega, ho organitza tot, ho equilibra tot i ho motiva tot. No és estrany que no hi hagi res que pugui posar pals a les rodes al pla de Déu.

Un dia havia treballat específicament amb el segon punt. Refusant definir, vaig acabar fent aquesta simple pregària: “Pare del cel, tant me fa si cerco or a Alaska, si engreixo bestiar a l'Argentina, si frego el terra a l'Associació Benèfica, o si ajudo a Tumbuktu. Només et demano que el pla que tens per mi s'acompleixi.”

Una amiga meva va arribar. Estava amoïnada i esfereïda. Tenia tots els símptomes del càncer. I malgrat haver pregat molt de temps seguint les directrius de la Ciència Cristiana, cada cop es trobava més malament. Li vaig preguntar a què s'oposava, què la feia infeliç, què la neguitejava. Va admetre que sentia totes aquestes emocions perquè el seu home seia davant de la TV i no feia res. En vam parlar i vaig saber que el seu home havia dirigit molts anys un negoci que li havia donat prou diners per mantenir la família. Finalment l'havia venut amb bons beneficis. Ara volia fer el que li venia de gust, anar a Califòrnia, construir un motel i fer-se'n càrrec. Però aquesta senyora, la seva dona, no en volia saber res, ni volia anar a Califòrnia.

Fóu una bona oportunitat per fer-li veure que una esposa sempre ha de fer costat al seu espós amb els negocis, i sobretot una esposa Científica Cristiana, perquè sap que no passa allò que ella o el seu home es pensen que és bo, ans el que Déu sap que és bo. Podia viure contenta perquè sabia que el pla de Déu per ells es desplejava, i, “passaven, doncs, coses meravelloses.” Li vaig explicar com jo pregava, i li vaig demanar que posés en paraules seves la idea que tant li feia cercar or a Alaska, o engreixar bestiar a l'Argentina, o ser una esposa a Indiana, o fer-se càrrec d'un motel a Califòrnia. **Tot el que volia era ser conscient que el pla de Déu es desplejava.** M'ho va prometre, i ho féu. El seu espós construï un motel a Califòrnia. S'adonà que un negoci que es pensava que seria molt avorrit, era d'allò més interessant. Es pensava que se n'hauria d'averkonyir, i ara n'estava cofoia. I Califòrnia li va agradar més que Indiana, per viure-hi. Una de les raons que la lligaven amb Indiana era el seu fill, que entrava a la Marina. Es pensava que havia de servir la llar perquè el noi hi pogués anar quan tingués un permís. El seu fill, entrà a la Marina, el van destinar a Califòrnia i podia anar a casa gairebé cada cap de setmana. Des de tots els punts de vista, fins i tot des d'alguns que no he

esmentat, fóu una demostració total. Oh, sí, haig de dir que la relació entre marit i muller esdevingué més bona del què mai havia estat.

Naturalment, puix l'amargantor, la rebel·lió i la infelicitat s'havien fos, el càncer també s'esvaí del tot. Quan em va escriure comunicant-me el seu guariment final, expressà el seu agraïment per haver-li explicat aquesta manera de pregar; i a la carta hi ajuntà el retrat d'una roca. La roca era la fita d'un assentament molt antic de Califòrnia, a tres quilòmetres del seu motel. El nom de la roca era Tumbuktu. “Veus, fet i fet, he fet cap a Tumbuktu,” hi afegí.

Fins i tot si la teva vida actual és feliç i et sadolla, fins i tot si et sembla que no pots desitjar més del què tens, sincerament **espero que no deixis passar ni un dia sense alegrar-te del fet que el pla de Déu per tu es desplega, i que no hi ha cap altre poder ni presència que hi pugui posar pals a les rodes.** És la manera de saber amb absoluta certesa que ara passen coses meravelloses, i que passaran sempre.

La joia és cabdal

M'heu sentit a dir més d'un cop que **“no m'amoïno per res, perquè passen coses meravelloses.”** És una actitud positiva i joiosa. M'agradaria discutir amb vosaltres les qualitats de l'actitud positiva i de la joia a l'hora d'emprar la Ciència Cristiana.

Sabeu que no practiquem la Ciència Cristiana si la joia no és al nostre cor i al nostre pensament. Què contestaries si et preguntés, “Ets feliç?” Què em contestaries si et preguntés, “Ets supremament feliç?” En tot moment i en tota circumstància, cada individu d'aquesta audiència hauria de poder dir sense reserves, “Sí, sóc supremament feliç.”

No som seguidors de Jesús, el Crist? No volem obeir tots els seus manaments? (Mat. 5:12) Jesús sabia com n'era de cabdal la joia i l'estar content, i sempre exhortava els seus deixebles que fessin festa i estessin contents. Ens donà un missatge molt especial quan ens digué que ens alegréssim, i hi afegí, “la teva joia no te la pot prendre ningú. Us he dit aquestes coses perquè la meva joia sigui amb vosaltres, i perquè la vostra joia pugui ser plena.”(Joan 16:22) Ho veieu? Jesús no en tenia prou que fóssim una mica feliços, volia que fóssim supremament feliços. Volia que la nostra joia fos plena.

La Sra. Eddy reconeix com n'és de cabdal la felicitat quan escriu al seu

llibre de text, “La felicitat és espiritual. Neix de la Veritat i de l'Amor. No és egoista, no pot existir sola; exigeix, doncs, que tota la humanitat en participi.”

Els Salms en van plens de l'exhortació d'alegrar-se,

“Estigueu contents en el Senyor, feu festa homes justos, i crideu de joia els qui teniu el cor pur.”

“El vostre Déu us ha ungit amb l'oli de l'alegria.”

“Sí, feliç l'home que té Déu per Senyor.”

No us eixamplen el cor aquestes paraules, i l'esperit que imparteixen? I no us fan agafar ganes de lloar Déu?

Sentireu que algú diu, “Vull ser feliç, però no sé com.” “Com puc estar content si m'han caigut les ales del cor i realment estic trist?”

Atansem-nos a la felicitat com ho faríem amb qualsevol altre qualitat desitjable. Si vols salut o riquesa, l'afirmes amb el sentit espiritual. Afirmes, doncs, també, la felicitat, ara! No una mica, ans plenament i del tot. Fet i fet, puix reflectim l'Ésser Suprem, hem d'afirmar les Seves qualitats d'una manera superlativa. Afirmes que ets supremament feliç. Afirmes que ets una de les dones (homes) més felices de l'Univers. Escolta com la Sra. Eddy ens diu que demostrem la felicitat (*Guariment Cristià* 10:20) “Si vols ser feliç **argumenta amb tu mateix** a la banda de la felicitat; posa't al bàndol que vols fer teu; i vigila de no argumentar a totes dues bandes, o d'argumentar més fort per la tristesa que per la joia. Tu est l'advocat del cas, i guanyaràs o perdràs segons l'argumentació que facis.”

Pensa-hi, la Sra Eddy t'ha assenyalat a tu i t'ha nomenat l'advocat que ha de defensar el cas de la teva felicitat i de la teva joia. Com argumentes el cas? Testifiques que ets supremament feliç, ara? O que en seràs si passa alguna cosa o alguna circumstància canvia?

Sempre guanyem a l'hora de demostrar la joia suprema, quan emprem aquest argument consistent, “Sóc supremament feliç. Ho sé. Entenc el perquè. Ho reconec. N'estic agraït, i m'inspira ser el Fill de Déu. No només sóc supremament feliç, ans sento aquesta felicitat a totes les fibres del meu ésser. Demostro la felicitat suprema. De fet, crido des de dalt dels terrats que vesso

de joia i de felicitat. I encara més, tothom em veu com la imatge supremament feliç de la semblança de Déu! Exclamació. Punt i final.”

Qui testifica la joia d'aquesta manera sent la il·limitada benaurança de l'Ànima i l'exaltació de la Ment divina. Afirmem només allò que és veritat de nosaltres mateixos. La mentida és que l'home pugui ser infeliç. L'home, no havent nascut mai a la matèria, visquent al cel de la consciència divina, no veu res, no escolta res, no sent res que el pugui fer infeliç. Puix sempre és a la presència de Déu, el bé, només hi ha una única causa a la seva experiència, i aquesta causa és joia i exaltació.

La Sra. Eddy va deixar ben clar que l'home és sempre joiós, quan va escriure al seu llibre de text, “l'home no és un pèndol que es gronxa entre la tristesa i la joia.” (CiS 246:1-3)

Adona't que la Sra. Eddy no posa cap límit a la joia que hem d'expressar, perquè emfatitza que l'home és tributari de la benaurança infinita. És molt més fàcil demostrar felicitat si la nostra causa de felicitat és científica.

Què et fa feliç? És una persona, una cosa, un lloc? És la llar, l'església, la feina? Són circumstàncies o esdeveniments humans? Tens la temptació de dir, “Serè feliç quan” o “serè feliç si” **Només hi ha una base segura i permanent de felicitat, Déu.**

Un cop i un altre la Bíblia ens diu, “Alegra't en el Senyor.” El nostre llibre de text ens diu, “Assoliríem més de pressa la felicitat, i seria més nostra, si la cerquéssim a l'Ànima.” (CiS 60:30)

Alegra't, doncs, i estigues immensament content de saber que és Déu (la consciència del Bé i de l'Amor Suprem) que et fa feliç. Molts de vosaltres heu sentit a les nostres esglésies, el bonic solo de la cançó que acaba amb el vers, “Déu és; amb això n'hi ha prou.”

Argumenta el cas per la felicitat amb la convicció absoluta que n'hi ha prou amb l'existència de Déu per generar joia i felicitat (el Bé i l'Amor sempre generen felicitat). Quan sóc temptada d'expressar emocions que no són joia i felicitat, obro el llibre de text a les ratlles (CiS 520:3-5) “La Ment pregona s'expressa. La fondària, l'amplada, l'alçada, el poder, la majestat, la glòria de l'Amor infinit omplen tot l'espai. Amb això n'hi ha prou!”

Realment ens inspira contemplar la fondària de l'Amor, l'amplada de l'Amor, l'alçada de l'Amor, el poder de l'Amor, la majestat de l'Amor i la glòria de l'Amor infinit omplint tot l'espai. I aleshores em pregunto, “N'hi ha prou amb aquest Amor per ser supremament feliç?” I haig d'admetre que, sí, que n'hi a ben bé prou.

Que n'és de meravellós que la nostra felicitat no pugui ser limitada ni restringida per circumstàncies humanes! La nostra joia no depèn de si tenim o no un cotxe, o un apartament, de si ens casem amb aquesta o aquella noia, o guanyem les eleccions, o rebem una herència, o ens apugen el sou, o som guarits. No, **la nostra felicitat depèn només del fet que Déu és.** La nostra joia i la nostra felicitat, doncs, no ens poden ser preses, perquè Déu, la nostra sola i única causa de felicitat és sempre amb nosaltres.

Els qui hagin escoltat la conferència del meu espós “Trobar relacions harmonioses amb la Ciència Cristiana” potser se'n recorden de l'exemple que féu servir en parlar de l'oli de la joia.

Ens diu que afirmar, “Seré feliç quan aquest esdeveniment passi,” o “seré feliç si canvien les circumstàncies,” és, de fet, postposar la nostra felicitat, el nostre cel. Va comparar aquesta actitud amb la d'un individu que agafa un cotxe que fa fum, s'escalfa, fa soroll i pudor, i se'n va a la benzinera. El venedor li diu que hi ha de posar oli, però ell respon, “Quan corri bé, quan no s'escalfi ni faci sorolls, aleshores el recompensaré amb un petricó d'oli.” Que tòfol, oi?! Primer hi ha de posar l'oli, i aleshores el cotxe correrà bé. A la nostra experiència és igual. **Primer hi hem d'abocar l'oli de la joia, i aleshores els nostres afers humans aniran bé.**

Tant és la feina que fem, serem més bons mestres, més bons advocats, més bons fusters, més bon directors, més bon comptables, més bones mestresses de casa, més bons guaridors, si fem festa en el Senyor. La nostra feina es fa més de pressa, sense destorbs ni esforç, amb més reeiximent, quan servim amb joia i felicitat. És més fàcil demostrar el bon sentit de la llar, de l'amistat, del proveïment, de la feina, de les relacions harmonioses amb els nostres germans si proclamem la joia que és nostra. No només és veritat que abocar l'oli de la joia a la nostra vida té efectes benèfics als nostres afers, ans també al nostre cos i a la nostra salut. **Si volem tenir salut ens hauríem de beure uns bons glops de l'oli de la felicitat i de la joia. No hi ha cap remei que sigui més bo.**

Al temps de Salomó, el mateix rei va reconèixer que el pensament influïa

la salut de l'home. Salomó argumentà el cas en contra de la infelicitat i a favor de la joia quan digué, “Un cor joiós és com un bon remei; però un esperit desfet t'eixerreeix els ossos.” (*Proverbis 17:22*). Has sentit a dir mai que un home supremament feliç tingués problemes de cor, malalties de pell, artritis, reumatisme, mal d'estómac, tuberculosi o càncer? No, cap d'aquestes pretensions es poden manifestar quan **la felicitat suprema basada en la totalitat de Déu es manifesta** de manera consistent. De fet, tant és la pretensió de malaltia física que se'ns presenti, **una de les passes més efectives per anorrear l'error és ajudar el pacient a trobar la seva veritable felicitat**. La joia i la felicitat guareixen. Enrecorda't que Jesús va demanar a l'home paralític que s'alegrés abans de ser guarit.

Un segon lector d'una de les nostres esglésies, a la meva ciutat, va trobar-se, de cop, que no podia caminar. La condició la feia avergonyir i la neguitejava, perquè el cap de setmana era a tocar, i havia de llegir el diumenge, i introduir una conferència el dilluns al vespre; i semblava que com més treballava amb els principis científics, més malament es trobava. Finalment s'aturà. Es girà vers Déu dins del seu cor, i digué, “Pare, ni que mai més no torni a caminar sé que ets el meu Pare-Mare, que m'estimes, i que jo sóc la teva imatge i semblança.” Ho va dir contenta, feliç, inspirada i benaurada de saber que Déu era el seu Pare-Mare, honestament convençuda que tant li feia si tornava a caminar com si no. Aleshores fóu guarida. Estava tan inspirada, feliç, sadollada i contenta de saber que Déu era el seu Pare-Mare, que absolutament res més era important, ni tan sols caminar. No és estrany que fos guarida. Literalment posava Déu primer, i el caminar hi fóu afegit.

Us enrecordeu que al testimoni del començament, passés el que hi passés al cos o a la vida d'aquells individus, refusaven **amoïnar-s'hi, i s'alegraven perquè passaven coses meravelloses?**”

Us demano a tots els qui sou avui aquí, que tingueu la mateixa actitud joiosa i refiada. Tant és el que sembli que hi passi als vostres cossos o als vostres afers, sigueu feliços, argumenteu i pledegeu a favor de la felicitat, demostreu benaurança il·limitada, basant-vos en el fet que Déu (la consciència del Bé i de l'Amor) és la font de la vostra joia i de la vostra felicitat, i que, doncs, no se us pot prendre. Aleshores veureu que passen coses meravelloses.

L'actitud positiva

Quina avaluació et faries com a Científic Cristià? Positiva o negativa? Enrecorda't que al testimoni que hem explicat, fóu l'actitud positiva i joiosa la que generà els resultats meravellosos. Acceptes la Veritat amb tot el cor, sense reserves? Si l'acceptes, ets positiu. Si sembla que l'error ens tingui engrapats, el capgires, i el bescanvies per la Veritat? Si ho fas, ets positiu. Estàs absolutament convençut que Déu és el Tot i que tot és perfecte? **Avalua't positivament.** Ets constant, consistent, inamovible, ferm, i fins i tot, entestat, agafant-te a la Veritat? Si és així posa't un excel.lent pel què fa a l'actitud positiva. I què de les teves expectatives? Esperes sempre que passin coses meravelloses? Tens una fe absoluta que només poden passar coses bones? Si és així hi ha prou evidències convincents que ets positiu. Estic convençuda que seria impossible de trobar un Científic Cristià negatiu en aquesta associació.

Aquestes són algunes de les engrunes d'evidència que assenyalen els Científics Cristians negatius. L'individu espera ser guarit, en lloc de saber segur que en serà, que de fet, ja n'és; l'individu pensa que la Ciència Cristiana treballa pels altres, però no pas per ell; o sempre pensa i espera que passi el pitjor. No has sentit a dir, “És massa bo per ser cert”? I què d'aquest comentari? “Oh, ja ho sé que sóc perfecte, però certament no ho manifesto,” o “Tinc un Pare celestial molt ric, però no m'en dóna gaires de riqueses.” També hi ha l'individu que ara està segur, ara, no. Un dia resta ferm en la Veritat, i en dubta, l'endemà; ara decideix no deixar anar mai el concepte perfecte, i perd aquesta visió al primer moment que l'error se li fa trobadís. No estàs content que no se't puguin penjar cap d'aquestes descripcions?

Escolteu què en diu el diccionari del mot “positiu,” i us adonareu que és una qualitat essencial per un Científic Cristià. “Refiat, cert, segur.” M'agrada aquest afegitó, “agressivament cert.” Sabent que Déu és el Tot i que s'expressa a Si mateix, els resultats han de ser, per força, meravellosos. Que n'és d'inspirador refiar-se, tenir certesa i seguretat, i no pas dubtes, incertesa o inseguretat.

Una altre definició és, “No tenir cap dubte.” No hi ha cap dubte del resultat de l'experiència d'un individu quan li sents a dir, “No hi ha res que m'amoïni, passen coses meravelloses.” **Al nostre pensament, a la nostra pregària, a la nostra contemplació no hi hauria d'haver mai cap dubte de la totalitat de Déu i de la perfecció de la Seva creació.** Només hi hauria d'haver l'absoluta convicció que Déu és el Tot i que tot és perfecte. Oh, sí, que n'és de cabdal que en transmetre el nostre pensament als altres, les nostres afirmacions tinguin el to de confiança i

de convicció que el Bé és suprem; i que doncs, les benediccions de Déu, el Bé, són sempre a l'abast.

Quina mena de Déu és el nostre Déu? Hi ha mai cap estroncament al Seu ser el Tot en tot? Hi ha mai cap incertesa en Déu entès com el Principi, cap desviament en Déu entès com la Veritat, cap inconsistència en Déu entès com l'Amor? L'apostol Jaume ens forneix una descripció del nostre immutable Déu positiu, quan escriu, "Tots els dons bons, i tots els dons perfectes vénen de dalt, del pare de la Llum, que no té variabilitat ni ombra de canvi." I, doncs, puix som Fills de Déu, fets a la Seva imatge i semblança només podem expressar les qualitats d'immutabilitat, sense ... cap ombra de canvi. Tots heu sentit la gloriosa promesa de llibertat si sabem la Veritat, però hi ha un requisit específic pel què fa al coneixement de la Veritat. Quan Jesús digué, "Sabreu la Veritat i la Veritat us farà lliures," el requisit que hi posà, fou, "Si serveu la meua paraula ... sabreu la Veritat i la Veritat us farà lliures."

Quan ens fem més conscients de la Presència de Déu? Quan sentim la Seva Presència, veiem la Seva totalitat, contemplem el Seu univers perfecte, i el seu home perfecte? No és justament quan servem la Seva paraula? No és justament quan refermem el nostre pensament en allò que és etern i veritable? La Sra. Eddy ens diu, "**Arrapa fermament el teu pensament a allò que és etern, bo i veritable, i ho faràs palès a la teua experiència en la mesura que sigui al teu pensament.**" Oh, és aleshores que la inspiració de la Ment divina s'aboca dins la nostra consciència expectant i atenta. És aleshores que som sadollats amb el coneixement de la glòria del Senyor, com les aigües omplen la mar.

Us enrecordeu de l'experiència de St. Esteve? Quan mirà el cel amb constància i fermesa, vegé la glòria de Déu i Jesús dret a la Seva mà dreta. **L'actitud de constància ferma és essencial pel guariment.** La nostra Cap ens dóna una regla específica per guarir, quan afirma, "Quan el miratge de la malaltia o del pecat et tempti, arrapa't amb fermesa a Déu i a la Seva idea. Que res, tret de la Seva semblança faci estada al teu pensament. Que ni la por ni el dubte enfosqueixin el teu clar sentit i la teva calmada confiança que el reconeixement de la vida harmoniosa, tal com la vida realment és, pot destruir tot sentit punyent, o tota creença, del què la Vida no és." (CiS 495: 14-20).

L'actitud de domini, de persistència, de constància, de restar ferm i introntollable, inamovible en la Veritat, és una exigència que el nostre Pare del cel ens fa. És una Llei que la Ciència

Cristiana ens assigna. No ens queda, doncs, cap altre opció que ser fermes i constants. Tanmateix això no queda fora de l'habilitat de l'home. **El domini és la nostra heretat.** Heretem el domini de ser constants i fermes, del nostre Pare del cel, en qui no hi ha variabilitat. A més, Déu, conscientment donà a l'home domini sobre tot. Parlant d'aquest domini, la nostra Cap diu, “El seu dret de naixement és el domini, no pas la subjecció.” El seu dret de naixement és el domini no pas la subjecció. És el senyor de la creença a la terra i al cel, subordinat només al seu creador. **Aquesta és la Ciència de l'ésser.**

Controlats per la Veritat, som empesos inevitablement a manifestar consistència i invariabilitat. I amb Déu, la nostra Ment, que ens governa i ens controla, no podem fer altra cosa que ser positius i estar segurs. La Sra. Eddy ens diu que ens agafem perpètuament al pensament que és la consciència Crística i l'Esperit Sant allò que ens deixa fer la demostració amb certesa científica. Això aclareix ben aclarit que no som sols al nostre maldar per expressar domini. Déu és sempre a l'abast, no només deixant-nos demostrar amb certesa, amb seguretat, amb actitud positiva, amb constància, amb persistència les regles del guariment, ans també empenyent-nos-hi. Adoneu-vos que en fer aquesta afirmació la Sra. Eddy no ens diu que hem de tenir aquest pensament ara, demà o de tant en tant: “Agafa't perpètuament al pensament ...,” ens diu. Oh, no hi havia mai variabilitat ni desviació a la seva perspectiva, oi?

Hi ha una curta pregària que la Sra. Eddy donà un cop a una amiga seva, que m'ha fet bona d'expressar el meu domini per romandre ferma. La Sra. Eddy l'hi donà a la Sra Laura Lathrop quan li demanà que establís la segona església a la ciutat de Nova York. **“Només hi ha la Ment divina. No hi ha cap altra ment que pugui temptar-me, fer-me mal ni controlar-me. Entenc aquest principi espiritualment, i em faig l'amo de la situació.”** És perquè la Ment infinita ens controla, que no podem de cap manera ser febles, ni ens pot mancar la confiança, la fermesa o la constància. No podem ser temptats ni a perdre la fe ni a sentir incertesa; ben altrament, som amos de la situació. Som aquests positius, fermes, segurs, certs, consistents, persistents Fills de l'únic Pare-Mare Déu, en qui no hi ha variabilitat ni cap ombra de canvi.

M'agradaria acabar aquesta exposició sobre la importància de ser positiu amb els mots de St.Pau a la Primera Carta als Corintis (15:58) “I doncs, estimats germans, sigueu fermes, incommovibles; doneu-vos de ple a l'obra del Senyor, sabent que la vostra tasca no serà endebades en el Senyor.”

